

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת בראשית

בוזולק ליימי הע'בו' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף ד' ע"ב)

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח לְפָרֶשׁ
הַפְּסוּק וְאָשִׁים דְּכָרִי
כְּפִיד וְגוֹמֵר, כַּמָּה אֵית לִיה לְבַר
נֶשׁ לְאֶשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרֵיטָא יִמְמָא
וְלִילֵיָא, כַּמָּה יֵשׁ לוֹ לְבָן אָדָם
לְהַתְעַסֵּק בַּתוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, כַּגִּין
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צִיית לְקַלְהוֹן
דְּאִינוּן דְּמַתְעַסְקוּ בְּאוּרֵיטָא מִפְּנֵי
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁב לְקוֹלָם שֶׁל אֵלוֹ הַעוֹסְקִים

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לֹא
יִעֲשֶׂי לּוֹ בְּכֶם לֹא הִיִּסוּרִין וְלֹא
רוּחַ, וְלֹא שְׁלִיחַ וְלֹא צוּוּי, וְלֹא
קָלְלוֹת הַתּוֹכְחוֹת, וְלֹא הַתְרָאָה וְלֹא הַבְּטָחָה, וְלֹא
חַרְמוֹת וְלֹא נַחְמוֹת, וְלֹא בּוֹשָׁה וְלֹא

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן א' ומסי' כ"ד ואילך)

א יתגבר פארי לעמוד בפקר לעבודת ב ראוי לכל ירא שמים שיהא מצר ודואג
בוראו שיהא הוא מעורר השחר: על חרבן בית המקדש: ג טוב מעט תחנונים

זוהר

בְּאוֹרֵייתָא, עַל יְדָא דְהוּא דְאִשְׁתְּדַל
בְּאוֹרֵייתָא, עֶבֶד רְקוּעָא חֲדָא.

תַּנּוּ, בְּהֵיא שְׁעָתָא דְמַלְה דְאוֹרֵייתָא
אֲתַחְדַּשְׁת מִפּוּמִיָּה דְבַר נֶשׁ, הֵיא מַלְה סְלָקָא,
וְאֲתַעְתַּדַת קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיד הוּא נְטִיל לְהֵיא מַלְה, וְנִשְׁיָק לָהּ וְעַמַּר
לָהּ בְּשַׁבְעִין עֶמְרִין גְּלִיפִין וּמְחַקְקוֹן. וּמַלְה
דְּחֻכְמָתָא דְאֲתַחְדַּשָׁא, סְלָקָא וְיִתְבָּא עַל רִישָׁא
דְּצַדִּיק חַי עֲלָמִין, וְטָסָא מִתְמָן, וְשָׁמָּא בְּשַׁבְעִין
אַלְף עֲלָמִין, וּסְלִיקַת לְגַבֵּי עֵתִיק יוֹמִין.

וְכָל מַלְיָן דְּעֵתִיק יוֹמִין מַלְיָן דְּחֻכְמָתָא אֵינּוּן
בְּרִזִין סְתִימִין עֲלָאִין. וְהֵיא מַלְה סְתִימָא

תרגום הזוהר

בַּתּוֹרָה, וּבְכָל מַלְה דְאֲתַחְדַּשׁ
בְּאוֹרֵייתָא עַל יְדָא דְהוּא דְאִשְׁתְּדַל
בְּאוֹרֵייתָא עֶבֶד רְקוּעָא חֲדָא, וּבְכָל
דְּבוּר שְׁנַתְחַדַּשׁ בַּתּוֹרָה עַל יְדֵי הֵיא
שְׁעוּסָק בַּתּוֹרָה, עוֹשָׂה (נְבָרָא) רְקִיעַ
אַחַד.

תַּנּוּ לְמַדְנֵה, בְּהֵיא שְׁעָתָא דְמַלְה
דְּאוֹרֵייתָא אֲתַחְדַּשְׁת מִפּוּמִיָּה דְבַר
נֶשׁ, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁדַבַּר תּוֹרָה
נִתְחַדַּשׁ מִפִּי בֶן אָדָם, הֵיא מַלְה
סְלָקָא וְאֲתַעְתַּדַת קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא
בְּרִיד הוּא, הַדְּבוּר הֵיא עוֹלָה,
וּמִתְיַצֵּב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא נְטִיל לְהֵיא
מַלְה וְנִשְׁיָק לָהּ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לֹחֵק אוֹתוֹ הַדְּבוּר וּמִנְשֵׁק לָהּ, וְעַמַּר
לָהּ בְּשַׁבְעִין עֶמְרִין, וּמַעְטַר לָהּ בְּשַׁבְעִים עֶטְרוֹת, גְּלִיפִין וּמְחַקְקוֹן, מְפַתַּחוֹת וּמְחַקְקוֹת, וּמַלְה
דְּחֻכְמָתָא דְאֲתַחְדַּשָׁא וְדְבוּר (שֶׁל סוּדוֹת) הַחֻכְמָה שְׁנַתְחַדַּשׁ, סְלָקָא וְיִתְבָּא עַל רִישָׁא דְצַדִּיק
חַי עֲלָמִין, עוֹלָה וְיוֹשֵׁבֶת עַל רֹאשׁ צַדִּיק חַי הַעוֹלָמִים, וְטָסָא מִתְמָן וְשָׁמָּא בְּשַׁבְעִין אַלְף
עֲלָמִין, וּפּוֹרַחַת מִשָּׁם וּמְשׁוּטְטַת בְּשַׁבְעִים אַלְף עוֹלָמוֹת, וּסְלִיקַת לְגַבֵּי עֵתִיק יוֹמִין, וְעוֹלָה
אַצֵּל "עֵתִיק יוֹמִין"

וְכָל מַלְיָן דְּעֵתִיק יוֹמִין מַלְיָן דְּחֻכְמָתָא אֵינּוּן בְּרִזִין סְתִימִין עֲלָאִין, וְכָל הַדְּבוּרִים שֶׁל עֵתִיק
יוֹמִין, דְּבוּרֵי חֻכְמָה הֵם בְּסוּדוֹת סְתוּמִים עֲלִיוֹנִים, (וְדְבוּר הֵיא נְכַלל וּמִתְחַבֵּר בְּהֵם פְּדֻלְהֵלָן).

מוסר

פַּחַד, וְלֹא אֵימַת הָעוֹלָם הַבָּא וְלֹא אֵימַת יִשִּׁים אֶל לְבוֹ בְּכָל אֵלֶּה הוּא מְאַבֵּד
חֻשְׁבוֹן, וְלֹא אֵימַת דִּין גֵּיהֵנָם, וְלֹא שְׁמִי זְכוֹתוֹ וּמוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ טוֹבוֹת הַרְבֵּה, וּשְׁנוֹתָיו
הַמִּתְחַלְלִים בְּגוֹיִם עַל יְדִיכֶם. וּמִי שֶׁלֹּא מִתְקַצְרִין, וְקוֹנֵה שֵׁם רַע, וְנִזְכָּרִין לוֹ

הלכה פסוקה

בְּכֹנֶה מִהַרְבּוֹת בְּלֹא כֹּנֶה: (סי' כד) ד טוֹב עֲנֵשׁ הַמְּכַבֵּל מִצְנוֹת צִצִית וְעֲלִיו נְאֻמַר (איוב
לְהַסְתַּכֵּל בְּצִצִית בְּשַׁעַת עֲטִיפָה: ה גְּדוֹל ל"ח) לְאַחוֹז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְגו' וְהִזְהִיר

תרגום הזוהר

זוהר

וההיא מלך סתימא דחכמתא דאתחדשת הכא, ואתו דבור הסתום של (סתר) החכמה שנתחדש כאן, פד סלקא אתחברת באינון מלין דעתיק יומין, פאשר היא עולה, היא מתחברת בדבורים ההם של "עתיק יומין", וסלקא ועולה (לקבל שפע ורב טוב), ונתתא בהדיהו, ויורדת עמהם (להשפיע השפע לתחתונים), ועאלת בתמניסר עלמין גניזין, ונכנסת בשמונה עשרה עולמות צפונים, דעין לא ראתה אלהים וולתך.

דחכמתא דאתחדשת הכא, פד סלקא אתחברת באינון מלין דעתיק יומין, וסלקא ונתתא בהדיהו, ועאלת בתמניסר עלמין גניזין, דעין לא ראתה אלהים וולתך (שם ס"ד). נפקי מתמן, ושאטון, ואתין מליאן ושלמין, ואתעתדו קמי עתיק יומין. בההיא שעתא, ארח עתיק יומין. בההיא מלה, וניחא קמיה מבלא. נטיל לההיא מלה, ואעטר לה בתלת מאה ושבעין אלף עטרין.

נפקי מתמן ושאטון, יוצאים משם ומשוטטים (בעולמות אחרים נעלמים) ואתין מליאן ושלמין, ובאים (בחזרה) מלאים (בשפע) ושלמים, ואתעתדו קמי עתיק יומין, ומתיצבים לפני "עתיק יומין", בההיא שעתא ארח עתיק יומין בההיא מלה, באותה שעה מריח עתיק יומין באותו הדבור (עד כמה היא תורת אמת בלי פניות וגאות), וניחא קמיה מבלא, וזה רצוי לפניו מהכל יותר מכל המצוות, לפי שלמיד סתרי התורה חביבה עליו מהכל). נטיל לההיא מלה, ולוקח לאותו החדוש, ואעטר לה בתלת מאה ושבעין אלף עטרין, ומעטר לה בשלש מאות ושבעים אלף עטרות.

וההיא מלה טסת, וסלקא ונתתא, ואתעבידת רקיעא חדא. וכן כל מלה ומלה דחכמתא,

וההיא מלה טסת וסלקא ונתתא, ואתעבידת רקיעא חדא, ונעשית רקיע אחד (פדלהלן). וכן כל מלה ומלה דחכמתא השפע, ואתעבידת רקיעא חדא, ונעשית רקיע אחד (פדלהלן).

מוסר

מעשיו ועונותיו ועונות אבותיו, ותפלתו נמאסת בעולם הזה ובעולם הבא, וכל מעשיו מפרסמין ונותן עליהם דין ובושה מרבה ומלאכים אכזרים בעולם

הלכה פסוקה

במצות ציצית זכה ורואה פני שכניה: (סי' כה ס"ד) ו צריך שיהיו עליו תפלין בשעת קריאת שמע ותפלה: (סי' כח) ו תיב אדם למשמש בתפלין בכל שעה שלא יסח מהם יד תחלה ובשיאמר וקשרתם לאות על ירך ומשמש

זוהר

תרגום הזוהר

אתעבדו רְקוּעֵי, וכן מכל דבור ודבור של החכמה (התורה) נעשים רקיעים, קיימין בקיומא שלים קמי עתיק יומין, עומדים בקיום והעמדה שלמה לפני "עתיק יומין", והוא קרי לון שמים חדשים, והוא קורא להם שמים חדשים, (ומפרש) שמים מחדשים, סתימין דרוין דחכמתא עלאה, שמים מחדשים סתומים של סודות החכמה העליונה (פרוש, שמים שנתחדשו על ידי סתרי החכמה העליונה).

וכל אינון שאר מלון דאורייתא דמתחדשין, וכל אותם שאר דברי תורה שמתחדשים (בפשטות התורה), קיימין קמי קודשא בריה הוא, עומדים לפני הקדוש ברוך הוא, וסלקין ואתעבדו ארצות החיים, ועולים למעלה ונעשים ארצות החיים (פרוש, שנעשים שפע הראוי למדת מלכות הנקראת ארץ), ונחתין ומתעטרין לגבי ארץ חד, ויורדים ונעשים עטרות (ומוחין) אל מדת המלכות הנקראת "ארץ" אחת. ואתחדש ואתעבד בלא ארץ חדשה, ומתחדש (שנעשה התחדשות במדת המלכות) ונעשה הכל ארץ חדשה, מההיא מלה דאתחדש באורייתא מדבור ההוא שנתחדש בתורה.

ועל דא בתיב ועל זה נאמר, כי כאשר השמים החדשים, (שעל ידי חדושי התורה בנסתר, נעשים שמים חדשים, כנזכר לעיל). והארץ החדשה (שעל ידי חדושי פשטות התורה נעשית ארץ חדשה, כדלעיל), אשר אני עושה, עומדים לפני וגומר, (שהם עומדים לפני הקדוש ברוך הוא).

מוסר

ארוך, לכן הוא אומר (ישעי' י') ומה תעשו באזניו שומע חרפתו. חוטא בפיו אין ליום פקדה וגו' ואנה תעזבו כבודכם. דבריו נשמעים. חוטא בעצה פרנסתו ועוד אדם חוטא בעיניו עיניו כהות. חוטא מתמעטת. חוטא במחשבה זיו פניו

הלכה פסוקה

בשל יד וכשיאמר והיו לטוטפות בין עיניך חולץ תחלה משום דכתיב והיו לטוטפות ומשמש בשל ראש: ח תפלין של ראש בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהיו שתים.

בראשית ליום ראשון

ה

תרגום הזוהר

זוהר

ומדיק, עשיתי, לשון עבר, לא כתיב
אלא עושה לשון הנה, דעביד תדיר
מאינון חדושיין ורזין דאורייתא,
שעושה תמיד (שמים וארץ חדשים)
מאותם החדושים (בפשטות התורה),
וסודות התורה.

עושה, דעביד תדיר מאינון חדושיין ורזין
דאורייתא,

ועל דא כתיב (שם נ"א), ואשים דברי בפיד
ובצל ידי כפיתיד לנטוע שמים וליסוד ארץ.
השמים לא כתיב, אלא שמים:

ועל דא כתיב ועל זה נאמר, ואשים

דברי (דברי תורה) בפיד ובצל ידי כפיתיד, לנטוע שמים (על ידי עסק בנסתר), וליסוד ארץ
(על ידי עסק בנגלה), ומדיק השמים בה"א הדיעה, לא כתיב, כי אז היה מורה על השמים
הקיימים, אלא שמים שנעשים תמיד שמים חדשים על ידי עסק התורה.

מוסר

משפנה. חוטא בלשוננו יסורין באים עליו. חוטא בידו יורד מכבודו. חוטא בלבו מת
בדאגה. חוטא ברגליו שנותיו מתקצרים. חוטא ביצרו יצרו מקטרגו. חוטא ומחטיא
קובר את אשתו ואת בנו ובני ביתו. חוטא בלצנות גזר דינו נחתם. המקום
ברחמיו יזכנו לשוב בתשובה ולעשות נחת רוח לפניו תמיד כן יהי רצון:

הלכה פסוקה

צריך לחלוץ תפלין של ראש מעומד. יניח
בתיק של ראש ועליו של יד כדי שפשיבא
להניחם יפגע בשל יד תחלה: ט מנהג
החכמים לנשק התפלין בשעת הנחתן
ובשעת חליצתן: (סי' לד) י המניח תפלין
צריך לזהר מהרהור תאוות אשה: (סי' מד)
יא כל זמן שהתפלין בראשו אסור לישן
בהם אפילו שינת עראי:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתתים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף י" ע"א)

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר מִי זֹאת עוֹלָה מִן
הַמִּדְבָּר וְגוֹמֵר (שיר ג'). מִי זֹאת, כָּלֵלָא
דְּתַרְוֵין קְדוּשִׁין, דְּתַרְוֵין עֲלָמִין, בְּחַבּוּרָא חֲדָא
וְקַשְׁוּרָא חֲדָא. עוֹלָה מְמֹשׁ, לְמַחְוֵי קְדֻשָׁתֵין.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, מִתְחִיל
לְבָאָר הַפְּתוּב, מִי זֹאת עוֹלָה
מִן הַמִּדְבָּר וְגוֹמֵר, "מִי זֹאת" כָּלֵלָא
דְּתַרְוֵין קְדוּשִׁין דְּתַרְוֵין עֲלָמִין "מִי"
וְ"זֹאת" הֵם כָּלֵל שֶׁל שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
שֶׁל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת (בֵּינָה וּמְלָכוֹת)

בְּחַבּוּרָא חֲדָא וְקַשְׁוּרָא חֲדָא, שְׁעוּמְדוֹת בְּחַבּוּר אֶחָד וְקֶשֶׁר אֶחָד. "עוֹלָה" מְמֹשׁ, לְמַחְוֵי קְדֻשָׁתֵין

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

מֵה הַנָּאָה לְאָדָם וְסוֹפוֹ לְפְרוֹשׁ מְעוֹלָם וּמְרָה. מְאוּר מְתוּק לְרַמָּה וְתוֹלְעָה.
לְעוֹלָם. מַחִיִּים לְמוֹת. מְאוּרָה מִמְטַעְמִים מְתוּקִים לְטַעַם עֶפֶר. מַחְבּוּק
לְחֻשִׁיכָה. מְשִׁינָה מְתוּקָה לְשִׁינָה דְּחוּקָה נָאָה לְחַבּוּק עֶפֶר. כְּמָה עֲשִׂירִים יֵצְאוּ

הלכה פסוקה

(טור ושלחן ערוך מסימן ס"א ואילך)

א יִקְרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּכּוֹנֵנָה בְּאֵימָה בַּתּוֹרָה: (סי' צ ס"א) ג מִי שֵׁשׁ לוֹ בֵּית
וּבִירָאָה בְּרֵתָת וְזוּע: ב צְרִיף הַכְּנֶסֶת בְּעִירוֹ וְאִינוּ נִכְנָס בּוֹ לְהַתְפַּלֵּל
לְקִרְוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בְּטַעְמִים כְּמוֹ שֶׁהֵם נִקְרָא שְׁכֵן רַע וְגוֹרֵם גְּלוּת לוֹ וּלְכַנּוּי: (סי')

זוהר

תרגום הזוהר

קדשיו, עולה הפוֹנָה קרָפֵן עולה
ממש, להיות קדש קדשים, ומפרש
דְּהָא קדש קדשים מ"י, שהרי קדש
קדשים הוא בחינת הבינה הנקראת
"מ"י", וְאַתְחַבְרָא בְּזֹאת, ומתחברת
במלכות הנקראת "זאת", בגין לְמַהוּ
עולה דאיהי קדש קדשים, כדי
שְׁתַּהֲיָה (המלכות) עולה (עד הבינה)
שְׁהִיא קדש קדשים. וְדוּרְשׁ מְלוֹת
"מִן הַמִּדְבָּר", דְּהָא מִן הַמִּדְבָּר יִרְתָּא
לְמַהוּ בְּלָה וְלְמַיְעַל לְחַפְתָּה, שהרי
מִן הַמִּדְבָּר יִרְשָׁה לְהִיּוֹת בְּלָה וְלִהְיוֹת
לְחַפְתָּה (שְׁעַל יְדֵי הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת שֶׁזָכוּ
מִן הַמִּדְבָּר, נִתְקַנָּה הַמְלָכוֹת לְעֵלוֹת
לְבִינָה).

דְּהָא קדש קדשים מ"י, וְאַתְחַבְרָא בְּזֹאת, ת,
בְּגִין לְמַהוּ עוֹלָה, דְּאִיהִי קדש קדשים. מִן
הַמִּדְבָּר, דְּהָא מִן הַמִּדְבָּר יִרְתָּא לְמַהוּ בְּלָה
וְלְמַיְעַל לְחוּפְתָּה.

וְתוּ מִן הַמִּדְבָּר אִיהִי עוֹלָה, בְּמָה דְּאִתְּ אָמַר
(שם ד') וְהַמִּדְבָּר דְּבִינָה, בְּהַהוּא מִדְבָּר דְּלְחִישׁוֹ
בְּשַׁפְּוֹן, אִיהִי עוֹלָה.

וְתַנְיִנֵּן, מֵאִי דְכְּתִיב (שמואל א' ד'), הָאֱלֹהִים
הָאֲדִירִים הָאֵלֹהִים אֵלֹהִים הֵם הָאֱלֹהִים הַמְּכִיִּים
אֶת מִצְרַיִם בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר. וְכִי כָּל דְּעֵבֵד
לוֹן קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, בַּמִּדְבָּר הוּהוּ, וְהָא
בִּישׁוּבָא הוּהוּ, אֵלֹא בַּמִּדְבָּר בְּדַבּוּרָא, כְּמָא

וְתוּ, וְעוֹד יֵשׁ לְפָרֶשׁ, מִן הַמִּדְבָּר אִיהִי עוֹלָה פְּרוּשׁוֹ, בְּמָה דְּאִתְּ אָמַר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, וְהַמִּדְבָּר
נְאוּהוּ, שֶׁפְּרוּשׁוֹ דְּבִנְרֵךְ דְּבִנְרֵךְ תּוֹרָה הוּא נְאִים, בְּהַהוּא מִדְבָּר דְּלְחִישׁוֹ בְּשַׁפְּוֹן בְּאוֹתוֹ דְּהַבּוּר
שֶׁמְלַחְשִׁים בְּשַׁפְּתֵימֵי, הִיא עוֹלָה. שְׁעַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדַבּוּר, הִיא (הַמְלָכוֹת) עוֹלָה (עַד הַבִּינָה).

וְתַנְיִנֵּן, וְלְמַדְנֵי, מֵאִי דְכְּתִיב הָאֱלֹהִים הָאֲדִירִים הָאֵלֹהִים הֵם הָאֱלֹהִים הַמְּכִיִּים אֶת
מִצְרַיִם בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר, וְקִשָּׁה וְכִי כָּל דְּעֵבֵד לוֹן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בַּמִּדְבָּר הוּהוּ, וְכִי
כָּל הַמְּכִיִּים שֶׁהֵבָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַמִּצְרַיִם הָיוּ בַּמִּדְבָּר, וְהָא בִּישׁוּבָא הוּהוּ, וְהֵלֵא
בִּישׁוּבֵי הָיוּ, וְהַתְּרַץ, אֵלֹא בַּמִּדְבָּר פְּרוּשׁוֹ בְּדַבּוּרָא בְּדַבּוּר, כְּמָא דְּאִתְּ אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר,

מוסר

מֵהָעוֹלָם בְּפָחִי נֶפֶשׁ. כְּמָה חֲכָמִים הִיָּתָה מְגַדְּלֵי בָנִים לֹא שְׁמַחוּ בְּבִנְיָהֶם. כְּמָה
חֲכָמְתֶּם עֲלֵיהֶם לְתַקְלָה. כְּמָה גְבוּרִים נְאִים הִיָּה נְזִייהֶם עֲלֵיהֶם לְתַקְלָה. כְּמָה
הִיָּתָה גְבוּרְתֶּם עֲלֵיהֶם לְתַקְלָה. כְּמָה זְקֵנִים לֹא רָאוּ כְבוֹד. כְּמָה בַּחוּרִים נִקְצְצוּ

הלכה פסוקה

דְּהַתְּפַלֵּל צְרִיךְ שְׂכִיבֵן בְּלִבּוֹ פִּירוּשׁ אוֹתוֹ עַד שֶׁתִּשְׁאָר מִחֲשַׁבְתּוֹ וְכּוֹנֵנְתּוֹ זְכָה
הַמְּלוֹת שְׁמוּצִיא בְּשַׁפְּתָיו וְיִחְשׁוּב כְּאֵלֹו בְּתַפְלָתוֹ, וְיִחְשׁוּב כִּי אֵלֹו הִיָּה מִדְבָּר לְפָנָי
שְׂכִינָה בְּנִגְדוֹ וְיִסִּיר כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת הַטּוֹרְדוֹת מִלֶּךְ בְּשֵׁר וְדָם הִיָּה מוֹסֵד דְּבָרָיו וְיִכְוֵן

תרגום הווהר

זוהר

וּמְדַבֵּר נְאוּה, וּכְתִיב מִמְדַּבֵּר הָרִים
מִלְשׁוֹן הַרְמָה, אוֹף הָכִי, כְּמוֹ כֵן
מֵה שֶׁנֶּאֱמַר עוֹלָה מִן הַמְדַבֵּר הַכּוֹנֵן,
מִן הַמְדַבֵּר, מִן הַדְּבוּר וְדַאי, כִּתְהִי
מְלָה דְפּוֹמָא אִתְּהִי סְלֶקְתָּ, בְּאוֹתוֹ
דְּבוּר הַפָּה שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה, הִיא
עוֹלָה, וְעֹלֶת בֵּין גְּדַפֵּי דְאִמָּא,
וְנִכְנְסַת (הַמְלֻכּוֹת) בֵּין כְּנָפֵי הָאֵם
(שֶׁהִיא הַבֵּינָה), וּלְבַתָּר, וְלֵאחֹר כֶּף,
כְּדַבּוּרָא נִחְתָּא, כְּדַבּוּר (שֶׁל תּוֹרָה
וּתְפִלָּה) הִיא יוֹרְדָת, וְשְׂרָיָא עַל
רִישֵׁיהּ דְעִמָּא קְדִישָׁא, וְשׁוֹכְנַת עַל
רֵאשִׁים שֶׁל עַם הַקְּדוֹשׁ (וּמְשַׁפְּעַת לָהֶם
כָּל מִינֵי בְּרֻכּוֹת).

דָּאת אָמַר (שִׁיר ד') וּמְדַבֵּר נְאוּה, וּכְתִיב (תְּהִלִּים
ע"ה) מִמְדַּבֵּר הָרִים. אוֹף הָכִי עוֹלָה מִן הַמְדַבֵּר,
מִן הַמְדַבֵּר וְדַאי, כִּתְהִי מְלָה דְפּוֹמָא אִתְּהִי
סְלֶקְתָּ וְעֹלֶת בֵּין גְּדַפֵּי דְאִמָּא. וּלְבַתָּר כְּדַבּוּרָא
נִחְתָּא, וְשְׂרָיָא עַל רִישֵׁיהּ דְעִמָּא קְדִישָׁא.

הִיךְ סְלֶקָא כְּדַבּוּרָא, דְהָא בְּשִׁירוֹתָא, כַּד בַּר
נֶשׁ קָאִים בְּצַפְרָא, אִית לִיה לְבַרְכָא לְמֵאֲרִיָּה,
בְּשַׁעְתָּא דְפִקְח עֵינָיו.

הִיךְ מְבַרַךְ. הָכִי הוּו עֲבָדֵי חֲסִידֵי קְדָמָא,
נְטֻלָא דְמִיָּא הוּו יְהִיבֵי קְמִיָּהּ. וּבְזִמְנָא דָּאתְעֵרוּ
בְּלִילְיָא, אֶסְחָן יְדִיָּהּ, וְקִיָּמֵי, וְלַעֲזָן
בְּאוֹרֵיָּתָא, וּמְבַרְכֵי עַל קְרִיאָתָהּ. וְכַד תְּרַנְגּוּלָא

שׁוֹאֵל הִיךְ סְלֶקָא כְּדַבּוּרָא, אִיךְ
עוֹלָה עַל יְדֵי הַדְּבוּרִים, וּמְשִׁיב דְהָא

בְּשִׁירוֹתָא כַּד בַּר נֶשׁ קָאִים בְּצַפְרָא שְׁהֵרִי בְּתַחֲלָה פְּשִׁמְשָׁכִים הָאָדָם בְּבַקָּר, אִית לִיה
לְבַרְכָא לְמֵאֲרִיָּה בְּשַׁעְתָּא דְפִקְח עֵינָיו, יֵשׁ לוֹ לְבַרְכָּה לְאֲדוֹנֵהּ, בְּשַׁעֲה שְׁפוֹתַח עֵינָיו.

הִיךְ, אִיךְ מְבַרַךְ, הָכִי הוּו עֲבָדֵי חֲסִידֵי קְדָמָא כֶּף הֵיוּ נוֹהֲגִים חֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים, נְטֻלָא
דְמִיָּא הוּו יְהִיבֵי קְמִיָּהּ, כְּלִי מִים הֵיוּ נוֹתְנִים לְפָנֵיהֶם, וּבְזִמְנָא דָּאתְעֵרֵי בְּלִילְיָא אֶסְחָן יְדִיָּהּ,
וְקִיָּמֵי וְלַעֲזָן בְּאוֹרֵיָּתָא, וּבְעַת שְׁהֵיוּ מִתְעוֹרְרִים בְּלִילָה הֵיוּ נוֹטְלִים יְדֵיהֶם, וְקָמִים וְעוֹסְקִים
בְּתוֹרָה, וּמְבַרְכֵי עַל קְרִיאָתָהּ, וּמְבַרְכִים בְּרֻכּוֹת הַתּוֹרָה, וְכַד תְּרַנְגּוּלָא קְרִי בְּדִין פְּלָגוֹת

מוסר

בְּחַפְזָתָן. וְכִי מַה הִנָּא לְאָכּוֹל מִמְּאֹכֶל שֶׁהוּא גוֹרֵם לְפִגְיַעוֹת מְרֻבּוֹת. מֵהֲרַהוּר
שֶׁהוּא מְבִיא לְדִינִים מְרֻבִּים. מִשְׁמַחָה מִשְׁמַחָה לְמַכְאוּבִים מְרֻבִּים. מִשְׁנָה מִתּוֹקָה
שֶׁמְבִיא לְאָדָם לְדָאגוֹת הַרְבֵּה. מִמְּלָבוֹשׁ שְׁגוּרָמַת לְמִיתָה מְשׁוּנָה. מִחֻטָּא שֶׁהוּא

הלכה פסוקה

בָּהֶם יָפָה לְבַל יִכְשַׁל קַל וְחוֹמֵר לְפָנֵי מֶלֶךְ אַחֲרַת בְּתוּךְ הַתְּפִלָּה יִשְׁתּוֹק עַד שֶׁתִּתְבַּטַּל
מְלֻכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא הַמְּחַשְׁבָּה, וְצָרִיךְ שִׁיחֻשׁוֹב בְּדְבָרִים
חוֹקֵר כָּל הַמְּחַשְׁבוֹת, וְאִם תְּבֵא לוֹ מִחֻשְׁבָּה הַמְּכַנְיָעִים הַלֵּב וּמְכַוְנִים אוֹתוֹ לְאֲבִיו

בראשית ליום שני

זוהר

תרגום הזוהר

ליליא ממש, וכאשר התרנגול קורא אז הוא חצות הלילה ממש, וכדין קודשא בריך הוא אשתכח עם צדיקנא בגן עדן, ואז הקדוש ברוך הוא נמצא עם הצדיקים בגן עדן, ואסיר לברכא בידין מסואבות ומזהמות, ואסור לברך בידים טמאות ומזהמות, וכן בכל שעה אסור לברך בידים טמאות ומזהמות, בגין דבשעתא דבר נש נאים רוחיה פרחא מניה, מפני שבשעה שהאדם ישן, אז רוחו (רוח הקדשה) פורחת ממנו, ובשעתא דרוחיה פרחא מניה רוחא דמסאבא זמין ושריא על ידוי ומסאב לון, ובשעה שרוחו פורחת ממנו רוח הטמאה מזדמן שם, ושוכן על ידיו ומטמא אותם, ואסיר לברכא בהו בלא נטילה, ואסור לברך בהם בלא נטילת ידים.

קרי, בדין פלגות ליליא ממש. וכדין קדשא בריך הוא אשתכח עם צדיקניא בגנתא דעדן. ואסיר לברכא בידין מסואבות ומזהמות. וכן כל שעתא. בגין דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא מניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מניה, רוחא מסאבא זמין, ושריא על ידוי, ומסאב לון, ואסיר לברכא בהו בלא נטילה. ואי תימא, אי הכי, הא ביממא דלא נאים, ולא פרח רוחיה מניה, ולא שריא עליה רוחא מסאבא, וכד עאל לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפילו מלה חדא עד דיסחי

שואל ואי תימא אי הכי הא ביממא דלא נאים ולא פרח רוחיה מניה, ואם תאמר אם פן הלא ביום שאינו ישן, ורוחו לא פרחא ממנו, ולא שריא עליה רוחא דמסאבא, ולא שכנה עליו רוח הטמאה (ואם פן צריכים לטל לידים כשיצא מבית הכסא). וכד עאל לבית הכסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפילו מלה חדא עד דיסחי ידוי, ולמה זה קומא לן

מוסר

מאבד זכויות הרבה. מתרעומות שמקפחות פרנסות הרבה. איזהו פן העולם הבא, המתרחק מן העבירות ומהרהור ומלצנות ומלשון הרע ומהפיעור והדומים, והמקנים מצות, ויש בידו מצות על אמתתה, ומתרחק מן החטא, ושומר עיון תפלה, ומתודה על עונותיו לפני הקדוש ברוך הוא, ועושה תשובה:

הלכה פסוקה

שבשמים, ולא יחשוב בדברים שיש בהם קלות ראש: ה התפלה היא במקום הקרפן ולכך צריך שתהא דוגמת הקרפן בכונה, וקביעות מקום כמו הקרפנות שכל אחד

בראשית ליום שני

יא

תרגום הווהר

זוהר

דכשנכנס לבית הפסא לא יברך ולא יקרא בתורה אפלו מלה אחת עד שיטל ידיו. ואי תימא בגין דמלוכלכים אינון ואם תאמר הטעם מפני שהם מלוכלכות, לאו הכי הוא, במה אתלכלכו, אינו פן דבמה נתלכלכו.

ידוי, ואי תימא בגין דמלוכלכין אינון, לאו הכי הוא, במה אתלכלכו.

אלא ווי לבני עלמא דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון, ולא ידעי על מה קיימא עלמא. רוחא חדא אית בכל בית הפסא דעלמא, דשריא תמן, ואתהני מההוא לכלוכא ומנופא, ומיד שרי על אינון אצבען דידוי דבר נש:

ומשיב אלא ווי לבני עלמא דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון, אוי לבני העולם שאינם

מתבוננים ואינם יודעים בכבוד אדונם, ולא ידעי על מה קיימא עלמא, ואינם יודעים על מה העולם עומד. רוחא חדא אית בכל בית הפסא דעלמא, דשריא תמן הנה רוח אחד (של טמאה) יש בכל בית הפסא שבעולם ששוכן שם, ואתהני מההוא לכלוכא ומנופא, ונהנה מאותו הלכלוך והטנוף, ומיד כשהאדם נכנס שם שרי על אינון אצבען דידוי דבר נש, שוכן אותו רוח הטמאה על אצבעות ידיו של האדם (עד שיטלם כדיון).

הלכה פסוקה

לו מכנסים מיוחדים לתפלה משום נקיות: (סי' קכד ס"ז) ו לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח צבור חוזר התפלה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו מנשוא וגוערין בו: (סי' קכה) ז טוב לבוין רגליו בשעה שאומר קדושה עם השליח צבור:

קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמיו ושלוא יחויך דבר בינו לבין הקיר דומיא דקרפן שחציצה פוסלת בינו לבין הקיר וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה כגון בגדי כהונה אלא שאין פל אדם יכול לבזבו על זה, ומפל מקום טוב הוא שיהיה

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(בהקדמה דף י"א ע"א)

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאֵי דְכָתִיב מֵאֵי
דְכָתִיב וַיִּסַּב חֲזָקִיהוּ פָּנָיו אֶל
הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֵל ה', וְעַל יְדֵי תַפְלָתוֹ
נִתְבַטְּלָה הַגְּזֵרָה (וּבְעֵינֵי בִּכְחַת הַתּוֹרָה
שֶׁלֹּמֶד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל), תָּא חֲזִי, כַּמָּה
הוּא חֵילָא תְּקִיפָא דְאֹרִייתָא, בֵּא
וְרָאָה כַּמָּה אֲדִיר וְחֻזְקָא כַּחַת הַתּוֹרָה,
וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל בּוֹלָא, וְכַמָּה הִיא עֲלִיוֹנָה עַל הַפֶּל, דְּכָל מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַּל בְּאֹרִיתָא
לֹא דְחִיל מַעְלָאֵי וְתַתָּאֵי, שְׁכַל מִי שְׁעוֹסַק בְּתוֹרָה אֵינּוּ מַתִּירָא מֵהַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, וְלֹא

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאֵי דְכָתִיב (ישעיה
ל"ח) וַיִּסַּב חֲזָקִיהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל
אֵל יי. תָּא חֲזִי כַּמָּה הוּא חֵילָא תְּקִיפָא
דְאֹרִייתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל פְּלֵא. דְּכָל
מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַּל בְּאֹרִייתָא, לֹא דְחִיל מַעְלָאֵי
וְרָאָה כַּמָּה אֲדִיר וְחֻזְקָא כַּחַת הַתּוֹרָה,
וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל בּוֹלָא, וְכַמָּה הִיא עֲלִיוֹנָה עַל הַפֶּל, דְּכָל מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַּל בְּאֹרִיתָא
לֹא דְחִיל מַעְלָאֵי וְתַתָּאֵי, שְׁכַל מִי שְׁעוֹסַק בְּתוֹרָה אֵינּוּ מַתִּירָא מֵהַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, וְלֹא

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

הַמִּתְחַבֵּר לְרַשָּׁע טוֹרֵד עֲצָמוֹ מִן הָעוֹלָם וְהַמְּסַבִּיר פָּנִים לְרַשָּׁע הָרִי זֶה מִמְּרַגְזֵי
הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא. אֵל. וְהַמְּרַמֶּה בְּדַרְכָּיו מִתְאַבֵּל בְּסוּפוֹ.

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים מסימן ש"ז ואילך)

א וְדָבַר דְּבַר, שְׁלֵא יְהֵא דְבוּרְךְ שֶׁל שֶׁבֶת לּוֹמַר דְּבַר פְּלוּנִי אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר אוֹ סְחוּרָה
כְּדְבוּרְךְ שֶׁל חוֹל, הַלְכָּד אָסוּר פְּלוּנִית אֶקְנֶה לְמַחֵר אֶפִּילוּ בְּשִׁיתַת דְּבָרִים

זוהר

תרגום הזוהר

ומתתאי, ולא דחיל מפרעין בישין דעלמא, בגין דאיהו אחיד באילנא דחני, ויליף מניה בכל יומא. דהא אורייתא תוליה לבר נש למיזל בארע קשומט. תוליה ליה עיטא היך יתוב קמי מאריה לבטלא ההיא גזרה, דאפילו אתגזר עליה דלא יתבטל האי גזרה מיך אתבטל ואסתלק מניה, ולא שרייא עליה דבר נש בהאי עלמא. ובגין כף, בעי ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילי, ולא יתעדו מניה. הדא הוא דכתיב (יהושע א') והגית בו יומם ולילה. ואי אתעדו מניה באורייתא, או אתפרש מניה, כאילו אתפרש מאילנא דחני.

דחיל מפרעין בישין דעלמא, ואינו מתירא מחליים רעים שבעולם, בגין דאיהו אחיד באילנא דחני מפני שהוא אחוז באילן החיים, ויליף מניה בכל יומא, ולומד ממנו בכל יום, דהא אורייתא תוליה לבר נש למיזל בארע קשומט, שהרי התורה מלמדת להאדם לילך בדרך האמת, תוליה ליה עיטא היך יתוב קמיה מאריה לבטלא ההיא גזרה, מלמדת לו עצה איך ישוב לפני אדונו לבטל אותה גזרה, דאפילו אתגזר עליה דלא יתבטל האי גזרה, שאפילו גזר עליו שלא תתבטל גזרה זאת (אפילו על ידי תפלה), על ידי כח התורה מיך אתבטל ואסתלק מניה, מיך מתבטלת ומסתלקת ממנו, ולא שרייא עליה דבר נש בהאי עלמא, ובגין כף באי ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולילי, לו להאדם לעסוק בתורה יומם ולילה, ולא יסור ממנה, וזה הוא שנאמר, והגית בו יומם ולילה, ואי אתעדו מניה באורייתא, ואם הוא סר מן התורה לגמרי, או אתפרש מנה, או נפרד ממנה אפילו לפי שעה, כאילו אתפרש מאילנא דחני, כאילו נפרד מאילן החיים.

מוסר

והמטה את חבירו מדרך טובה לדרך רעה מת בחצי ימיו. והמלעיג על המצות אין מרחמין עליו מן השמים. והמלעיג על עניותן של עניים סוף סוף הוא יגע ואחרים אוכלים יגיעו. וכל המרגיל להאדים פני חבירו, פנקסו פתוחה בו

הלכה פסוקה

בטלים אסור להרבות: ב דבר שאינו מלאכה ואינו אסור לעשות בשבת, אלא משום שבות מתר לישראל לומר לנכרי לעשותו בשבת, והוא שיהיה שם מקצת חולי או יהיה צריך לדבר הרבה או מפני מצות, כיצד אומר ישראל לנכרי

זוהר

תא חזי, עיטא לבר נש, פד איהו סליק
בליליא על ערסיה, בעי לקבלא עליה מלכותא
דלעילא בלבא שלים. ולאקדמא לממסר קמיה
פקדונא דנפשיה, ומיד אשתויב מפל מרעין
בישין, ומפל רוחין בישין ולא שלטין עליה.
ובצפרא פד קם מערסיה, בעי לברכא למאריה,
ולמיעל לביתיה, ולמסגד קמי היכליה בדחילו
סגיא. ובתר פן יצלי צלותיה, ויסב עיטא מאינון
אבהן קדישין. דכתיב (תהלים ה) ואני ברוב חסדך
אבא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך:

רוחין בישין ומיד נצל מפל חללים רעים, ומפל רוחות רעות, ולא שלטין עליה ואינם שולטים
עליה, ובצפרא פד קם מערסיה בעי לברכא למאריה ולמיעל לביתיה, ובבקר פאשר קם
ממטתו צריך לברך לאדונו, ולמיעל לביתיה ולפנס לביתו (לבית הפנסת), ולמסגד קמי היכליה
בדחילו סגיא, ולהשתחוות לפני היכלו ביראה גדולה, ובתר פן יצלי צלותיה ויסב עיטא
מאינון אבהן קדישין ואחר כך יתפלל תפלתו, ויקח עצה מן האבות הקדושים, דכתיב ואני
ברב חסדך אבוא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך.

מוסר

ביום. ואין לה קשה אלא מי שעוסק בדברי הבאי. אוי למי שהעולם מטעה בו. אוי למי שהשעה משחקת לו. אוי למי שנעשה סניגורו קטיגורו. אוי למי שיצרו מנצחו. אוי למי שנהפף עליו

הלכה פסוקה

לעלות באילן להביא שופר לתקוע תקיעה של מצוה וכו': (סי' שיט) ג הבורר אוכל מתוך פסולת בידו להניחו אפילו לבו ביום געשה פבורר לאוצר ותייב: ד הבורר פסולת מתוך אוכל אפילו בידו אחת תייב: (סי' שכ) ה זיתים וענבים אסור לסחטן: ו מתר לסחוט לימוני'ם: ז לתן פרפום בתבשיל מתר ואין לחוש לו משום צובע דאין צביעה באוכלים: (סי' שכא) ח המחתך ירק ירק רק תייב משום טוחן: (סי' שכב) ט פירות שנשרו מן האילן בשבת אסורים בו ביום ולערב מתרים מיד:

תרגום הזוהר

תא חזי, עיטא לבר נש פד איהו סליק בליליא על ערסיה, בא וראה, עצה לבן אדם, פאשר עולה בלילה על משכבו, בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלים, צריך לקבל עליו על מלכות של מעלה בלב שלם (על ידי קריאת שמע שעל המטה), ולאקדמא לממסר קמיה פקדונא דנפשיה, ולהקדים למסר לו פקדון נפשו (שאם מוסרה בתורת פקדון תיב הנפקד להחזירה לבעליו), ומיד אשתויב מפל מרעין בישין ומפל

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

(בראשית דף מ"ז ע"א)

<p>וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם. רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַּת לַחֹסִים כִּי נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם (תהלים ל"א). תָּא חַזִּי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּרָא לְכַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא, וְאַתְקִין לִיה לְמַהוּי שְׁלִים בְּפוֹלְחָנִיה, וְלֹאֲתַתְקֵנָא אֲרַחוּי. בְּגִין דִּיזְכִּי לְנַהוּרָא עֲלָאָה, אֲרַחוּי וְתַקְנֵנוּ בְּאוֹפֵן שִׁיחֵיהּ יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּעַבְדוּתוֹ</p>	<p>וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם, רַבִּי אֱלֶעָזָר פָּתַח כְּדִי לְפָרֵשׁ פְּסוּקָא זֶה, בְּפִסּוּקָא מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַּת לַחֹסִים כִּי נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, וְאֹמֵר, תָּא חַזִּי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּרָא לְכַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא בָּא וְרָאָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרָא אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָם, וְאַתְקִין לִיה לְמַהוּי שְׁלִים בְּפוֹלְחָנִיה וְלֹאֲתַתְקֵנָא אֲרַחוּי וְתַקְנֵנוּ בְּאוֹפֵן שִׁיחֵיהּ יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּעַבְדוּתוֹ</p>
---	--

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

יֵשׁ פְּרַעְנוֹת מִיַּד וְיֵשׁ פְּרַעְנוֹת לְאַחַר זְמַן. וְיֵשׁ מִהֵן בָּאוֹת עַל הָאָדָם וְהוּא עַר. וְיֵשׁ וְיֵשׁ אַחַת אַחַת אַחַת אַחַת וְיֵשׁ כְּלָן כְּאַחַת. בָּאוֹת וְהוּא יֵשֵׁן. וְיֵשׁ מִהֵן כְּבָדוֹת וְיֵשׁ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן של"ט ש"מ)

א אין מטפחין להבות כף אל כף ולא מרקדין גזרה שמא יתקן כלי שיר. ואפילו מספקין להבות כף על ירך ולא להבות באצבע על הקרקע או על הלוח

זוהר

תרגום הזוהר

וּלְתַקַּן דְּרָכָיו, כְּגוֹן דִּינְפִי לְגַהֲרָא
עֲלָאָה דְּנִנְזוּ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְצַדִּיקָנָא, כְּדִי שְׂיִזְכֶּה לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן
שֶׁהַצִּפּוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים,
כְּמָא דְאֵת אֱמֶר כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר, עֵין
לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים וּזְלִתְךָ יַעֲשֶׂה
לְמַחֲבֵה לֹא הִכְנַנָּה לְאוֹר הַגִּנּוּז.

שׁוֹאֵל וּבִמָּה יִזְכֶּי לִיה לְכַר נֶשׁ
לְהִהוּא נְהוֹרָא, וְעַל יְדֵי מַה יִּזְכֶּה
הָאָדָם לְזֶה הָאוֹר, וּמְשִׁיב בְּאוֹרֵייתָא,
עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה, דְּכָל מֵאן
דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵייתָא כְּבַל יוֹמָא יִזְכֶּה
לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דְאֵתִי
שְׁכַל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם,
יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,

וְיִתְחַשֵּׁב לִיה כְּאֵלוֹ בְּאֵנִי עֲלָמִין, וְיִהְיֶה נֶחֱשֵׁב לוֹ כְּאֵלוֹ בְּנֵה עוֹלָמוֹת, דְּהָא בְּאוֹרֵייתָא אֲתַבְּנִי
עֲלָמָא וְאֲשַׁתְּכַלֵּל, שְׁהָרִי עִם הַתּוֹרָה נִכְנֶה הָעוֹלָם וְנִשְׁלַם, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וְזֶה הוּא
שְׁנֹאמֵר, ה' בְּחֻכְמָה (עַל יְדֵי חֻכְמַת הַתּוֹרָה) יָסַד אֶרֶץ בּוֹגֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה, וּבְתִיב וְאֵהִיָּה
אֲצִלוֹ אֱמוּנָה וְאֵהִיָּה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם, (הֵינְנוּ שֶׁהַתּוֹרָה הֵיטָה פְּלִי אֲמַנְתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁנִּסְתַּכַּל בַּתּוֹרָה וּבְרָא הָעוֹלָם כְּדֹאֵיתָא בְּתַחֲלַת מְדַרְשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית), וְכָל דְּאֲשַׁתְּדַל בְּהָ, שְׁכָלִיל
עֲלָמִין וְקַיִים לִיה, וְכָל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, מְשַׁכְּלֵל הָעוֹלָמוֹת וּמַעֲמִיד אוֹתָן.

מוסר

מֵהֵן בְּמְרוּצַת נֶפֶשׁ וְיֵשׁ בְּדַעְתּוֹ וְיֵשׁ שְׁלֵא
בְּדַעְתּוֹ. וְיֵשׁ בְּזַקְנוֹתוֹ וְיֵשׁ בְּנַעֲרוֹתוֹ. וְיֵשׁ
בְּסִתְרָ וְיֵשׁ בְּגִלּוּי. וְיֵשׁ בְּבִית וְיֵשׁ
בְּאֲכֻסְנָיָא. כָּל צָרָה וְצוּקָה וְקִנְיָאָה וּפְרֻצָּה

וְתַקְלָה מְמַעֲטִין אֶת הַחֲטָא. וְיֵשׁ שְׁעוֹבֵד
אֶת הַמְּקוֹם מֵתוֹף יִרְאֶה כְּדִי שְׁלֵא תִתְקַפַּח
פְּרֻנְסָתוֹ. וְיֵשׁ מֵתוֹף אֶהְבָּה. וְיֵשׁ מֵתוֹף
בוֹשָׁה. וְיֵשׁ מֵתוֹף תְּמִימוֹת. וְיֵשׁ מֵתוֹף

הלכה פסוקה

או אחת כנגד אחת בדרך המשוררים או
לקשקש באגוז לתינוק או לשחק בו בוג
כדי שישתוק כל זה וכיצא בו אסור גזרה
שְׁמָא יִתְקַן כְּלִי שִׁיר וְלִסְפֵּק בְּלֵאחֵר יֵד
מֵתוֹר: (ס"י שמ) ב אסור ליטול שערו או
צַפְרָנְיוֹ בֵּין בְּיַד בֵּין בְּכַלִּי בֵּין לְעַצְמוֹ

תרגום הווהר

זוהר

וְתָא חַוִּי, בְּרוּחָא עֲבִיד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא עֲלֵמָא, וּבֵא וּרְאָה, בְּרוּחַ עֲשֵׂה
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם (כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 תְּהִלִּים לַג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ
 פִּיּוּ כָּל צְבָאִים), וּבְרוּחָא מִתְקַיְימָא,
 וּבְרוּחַ הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם, וְהִינוּ רוּחָא
 דְּאִינוּן דְּלַעְאֵן דְּאוּרִייתָא בְּרוּחַ פִּיהֶם
 שֶׁל לֹמְדֵי תוֹרָה, וְכָל שְׁפָן רוּחָא
 דְּהֶבֶל דְּרַבְּנֵי דְּבֵי רַב, וְכָל שְׁפָן בְּרוּחַ
 הֶבֶל שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין (שֶׁהוּא
 הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא).

וְתָא חַוִּי, בְּרוּחָא עֲבִיד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, וּבְרוּחָא מִתְקַיְימָא. רוּחָא דְּאִינוּן דְּלַעְאֵן בְּאוּרִייתָא. וְכָל שְׁפָן רוּחָא דְּהֶבֶל דְּרַבְּנֵי דְּבֵי רַב. מָה רַב טוּבָךְ, דָּא טוּבָא דְּאַתְגְּנִיו. לִירְאִיךְ, לְאִינוּן דְּחֲלֵי חֲטָאָה. פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ, מְאִי פְּעֻלַתְ, דָּא עוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית. רַבִּי אַבְבָּא אָמַר דָּא גַן עֵדֶן. דְּהָא בְּאוּמְנוּתָא עֲבִיד לִיהּ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּגוֹנָא דְּלַעִילָא, לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ צְדִיקֵי. הָדָא הוּא דְּכְתִיב פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם. דְּהָא הוּא נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, וְאַחְרָא נִגְדַּ עֲלָאִין קְדִישִׁין.

וּמְפָרֵשׁ הַפְּסוּקַי שֶׁהִתְחִיל, מָה רַב טוּבָךְ, דָּא טוּבָא דְּאַתְגְּנִיו, זֶה הַטוּב שֶׁנֶּצְפֵן (הִינוּ הָאוּר הַגָּנוּז לְצְדִיקִים),

לִירְאִיךְ, הַכּוֹנֵנָה לְאִינוּן דְּחֲלֵי חֲטָאָה, לְאוֹתָם יִרְאֵי חֲטָא. פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ, שׂוֹאֵל מְאִי יוֹרָה הַמְלָה פְּעֻלַתְ, וּמְשִׁיב דָּא עוּבְדָא דְּבְרָאשִׁית, זֶה מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית (כְּלוּמַר שְׁכָל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית נִבְרָאוּ בְּשִׁבְלֵי הַחוּסִים בְּךָ). רַבִּי אַבְבָּא אָמַר, דָּא מִלַת פְּעֻלַתְ נֶאֱמָרָה עַל גַן עֵדֶן, (שֶׁהָגֶן עֵדֶן נַעֲשֵׂה בְּשִׁבְלֵי הַחוּסִים בְּךָ), דְּהָא בְּאוּמְנוּתָא עֲבִיד לִיהּ קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּגוֹנָא דְּלַעִילָא, שֶׁהָרִי בְּאֵמְנוֹת עֲשֵׂה אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְצֵי (גַן עֵדֶן הַתְּחִתּוֹן) כְּדָגְמַת גַן עֵדֶן שֶׁל מַעֲלָה (גַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן), לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ צְדִיקֵי, לְהִתְחַזֵּק בּוֹ הַצְדִיקִים (שִׁיתְחַזְּקוּ וְיִתְרַגְּלוּ לְאוּר הָעֲלִיּוֹן), הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וְזֶהוּ מַה שֶׁנֶּאֱמַר, פְּעֻלַתְ לַחוּסִים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, וּמְפָרֵשׁ דְּהָא הוּא נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, שֶׁהָרִי זֶה (גַן עֵדֶן הַתְּחִתּוֹן) הוּא נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם נֶחֱשֵׁב, וְאַחְרָא, נִגְדַּ עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְהָאֵחֵר (גַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן) הוּא נִגְדַּ עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים נֶחֱשֵׁב, שֶׁהוּא אֶצֶל הָעֲלִיּוֹנִים.

מוסר

לְהִרְאוֹת. וַיֵּשׁ בְּשִׂמְחָה שֶׁשִּׂמַּח שִׁיחָהּ וְאָחַד לְפִי מַעֲשִׂיו. בְּשַׁעַה שֶׁנִּפְטַר הָאָדָם הַמְצֻנָה עַל יְדוֹ. וַיֵּשׁ מִתּוֹךְ הַיְסוּרִין שֶׁנֶּאֱמַר הַמְלֶאֶךְ הַמְּמוּנָה עַל הַדִּין עוֹמֵד כְּנִגְדוֹ (הוֹשֵׁעַ ה') בְּצַר לָהֶם יִשְׁחַרְוּנֵי וְכָל אָחַד וְאוֹמַר לוֹ אוֹי עַל זֶה הַגּוֹף שֶׁיֵּצֵא מִן

הלכה פסוקה

בֵּין לְאַחֵרִים, וְתִיּוֹב עַל שְׂתֵי שְׁעֵרוֹת, בְּאַחַת תִּיּוֹב, וְדָבָר זֶה אֶפִּילוּ כְּחוֹל אִסוּר וּמְלַקְטָ לְבָנוֹת מִתּוֹךְ שְׁחוֹרוֹת אֶפִּילוּ מִשּׁוּם לֹא יִלְבַּשׁ גָּבַר שְׂמֵלַת אִשָּׁה:

זוהר

תרגום הזוהר

אמר רבי שמעון, גן עדן לעילא נגד בני אדם הוי, גן עדן העליון גם כן נחשב נגד בני אדם, לאתפנשא ביה צדיקיא דעבדי רעותהון דמאריהון, שיתאספו שם הצדיקים שעושים רצון אדונם.

ועכשיו מתחיל לפרש, ויכלו, פרושו דכלו עובדין דלעילא ועובדין דלתתא, שנגמרו המעשים של מעלה והמעשים של מטה. והיינו השמים והארץ לעילא ותתא שנגמרו הדברים שלמעלה הרומז במלת השמים, ושלמטה הרומז במלת הארץ.

אמר רבי שמעון גן עדן לעילא נגד בני אדם הוי, (ואפילו אחרא נגד בני אדם הוי), לאתפנשא ביה צדיקיא דעבדי רעותא דמאריהון.

ויכלו, דכלו עובדין דלעילא ועובדין דלתתא. השמים והארץ, לעילא ותתא.

רבי שמעון אמר, עובדא ואומנותא דאורייתא שבכתב, ועובדא ואומנותא דתורה שבעל פה. וכל צבאם, אלין פרטי דאורייתא אפין דאורייתא. שבעים פנים לתורה. ויכלו, דאתקיימו ואשתכללו דא ברוא. שמים וארץ,

רבי שמעון אמר, ויכלו השמים והארץ הפונה שנגמרו עובדא ואומנותא דאורייתא שבכתב, מעשה ואמנות של תורה שבכתב (הרומז במלת השמים), ועובדא ואומנותא דתורה שבעל פה, ומעשה ואמנות דתורה שבעל פה (הרומז במלת הארץ). וכל צבאם, הפונה אלין פרטי דאורייתא אלו פרטי התורה, אפין דאורייתא פנים של תורה, הינו שבעים פנים לתורה. ויכלו, הפונה דאתקיימו ואשתכללו דא ברוא, שנתקיימו ונשלמו (ונכללו) זה בזה (התורה שבכתב והתורה שבעל פה), שמים וארץ פרט וכלל תורה שבכתב הנקרא "כלל", שכתובות

מוסר

העולם ריקם מזכיות ומלא עונות. מביט ברגליו ואומר אי להם לרגלים שלא הלכו ביושר. אי לידים שנתעסקו בדברי שקר אי למעים שנהנו מן הגזל. אי לעינים שלא הלכו באמונה. אי לאזנים שלא קבלו תוכחה. אי לפה שלא עסק בתורה. אי לו לבשר שלא נתניע ביראה.

אי לו ליצר שלא נכנע מפני בוראו. אי לו ללב שלא עבד את בוראו שעתיד לעמוד בנזיפה ואומרים לו עמוד בדין והפר מעשיך ודע מהיכן באת ולפני מי אתה עתיד לתן את הדין ואם אין אתה יכול להשיב מי יוכל להשיב. ומי יוכל לסבול עונותיך שהן פאש לבגד. וכחרב

הלכה פסוקה

ג המוחק דיו שעל הקלף או שענה שעל הפנקס אם יש במקומו פרי לכתוב

זוהר

תרגום הזוהר

בַּהּ הַמְצוֹת בְּכָל־לוֹת, וְתוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה הַנִּקְרָאת "פֶּרֶט", שֶׁנִּתְבְּאָרוּ בַּהּ הַמְצוֹת בְּפֶרֶטוֹת (וְהֵם כְּנֶגֶד שָׁמַיִם -

תוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב שֶׁהוּא נֶגֶד תַּפְאֶרֶת הַנִּקְרָא שָׁמַיִם, וְאָרֶץ - תוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה שֶׁהִיא נֶגֶד הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת אֶרֶץ). וְכָל צְבָאָם הַכּוֹנֵנָה רְוֵי דְאוֹרֵי־תָא סוּדוֹת הַתוֹרָה, דְכִינְן דְאוֹרֵי־תָא, מְסַאֲבֵן דְאוֹרֵי־תָא, הַטְהָרוֹת וְהַטְמָאוֹת שֶׁבַּתוֹרָה, כְּלוּמַר כָּל דִּינֵי טְהָרָה וְטְמָאָה הַכְּתוּבִים בַּתוֹרָה.

מוסר

לְצוֹאֵר. וְכַחֲזֵן לְלֵב. וְכַכְבְּלִים לְרַגְלִים. כְּמֶרְה לְמִיתָה. כְּעֵבִירָה לְיוֹם הַדִּין. יֵשׁ כַּחֲשׂוֹף לְעֵינַיִם. כְּמֶרְה לְפֶה. כְּשׁוֹחָה לְרַגְלֵי. שֶׁהוּא מֵת בְּחֻצֵי יָמָיו וְיֵשׁ מִי שֶׁהוּא יוֹצֵא כַּחֲרִישָׁה לְאֲזָנָיִם. כְּמַכְשָׁלָה לְכַחַ. כְּיָמִים רָעִים לְזַקְנָה. כְּיִסוּרֵי־ן לְגוּף. כְּגִדִיעָה לְקַרְן. מִן הָעוֹלָם בְּתַמִּימוֹת. ה' שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל רָע כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן:

הלכה פסוקה

שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת תִּיּוֹב: דִּי זוֹהַר שְׁלֵא לְכַתּוּב הַ חוּט שֶׁל תְּפִירָה שֶׁנִּפְתַּח אֶסוּר לְמַתְחוּ בְּאֲצָבָעוֹ בְּמִשְׁקֵין עַל הַשְּׁלֶחֶן אוֹ בְּאֶפֶר: מִשׁוּם תוֹפֵר:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת בראשית

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוּד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחֲדָשִׁים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף י"ג ע"ב)

פְּקוּדָא תְּשִׁיעָאָה, לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי וּלְמַהֲב
לוֹן טְרַפָּא, דְּכְתִיב (בראשית א) נַעֲשֵׂה
אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ. נַעֲשֵׂה אָדָם בְּשִׁתּוּפָא,
כָּלֵל דְּכַר וְנוֹקְבָא. בְּצַלְמֵנוּ, עֲתִירֵי. כְּדַמוֹתֵנוּ,
מַסְכְּנֵי. דְּהָא מַסְטְרָא דְּכּוֹרָא עֲתִירֵי, וּמַסְטְרָא

פְּקוּדָא תְּשִׁיעָאָה, הַמְצָנָה הַתְּשִׁיעִית
הִיא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי,
וּלְמִיחֵב לוֹן טְרַפָּא, לְחֻזְנֵן וּלְרַחֵם
עַל הָעֲנִיִּים, וְלִתַּת לָהֶם מְזוֹנוֹת,
דְּכְתִיב נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדַמוֹתֵנוּ, וּמַפְרֵשׁ אָדָם נַעֲשֵׂה אָדָם
בְּשִׁתּוּפָא, נַעֲשֵׂה אָדָם הוּא בְּשִׁתּוּף,

כִּי שֵׁם אָדָם הוּא כָּלֵל דְּכַר וְנוֹקְבָא, כּוֹלֵל זָכָר וְנִקְבָּה. בְּצַלְמֵנוּ הֵינּוּ עֲתִירֵי עֲשִׂירִים, כְּדַמוֹתֵנוּ
הֵינּוּ מַסְכְּנֵי עֲנִיִּים, וּמַפְרֵשׁ לְמָה בְּצַלְמֵנוּ הֵם עֲשִׂירִים דְּהָא מַסְטְרָא דְּכּוֹרָא עֲתִירֵי, שְׁהִי

מוסר

(מספר הישר (שער יז) (והוא לרבי זרחיה מיוני ולא לר"ת)

לְבִי לְבִי הֲלֹא יִדְעָתָּ פִי לֹא נִכְרַאתָּ פִי לֹא זְכַרְתָּ אַחְרִיתֶךָ. הֲלֹא תִדַּע פִי כָּל
אֵם לְשׁוֹב לְעַפְר מִיּוֹם הַיּוֹתֶךָ, מְדוּעַ הַיָּמִים אֲשֶׁר אֶתָּה חַי עַל הָאֲדָמָה, כְּצֵל

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן ר"ו)

א כָּל אֱלוֹ הַבְּרָכוֹת צָרִיךְ שְׁלֹא יִפְסִיק בֵּין לְאֹזְנָיו וְאֵם לֹא הַשְּׁמִיעַ לְאֹזְנָיו יֵצֵא וּבִלְבָד
בְּרַכָּה לְאֲכִילָהּ. וְצָרִיךְ לְהַשְׁמִיעַ שְׂוִיצִיא בְּשִׁפְתָיו וְנִמְרִים כָּל לְשׁוֹן: ב כָּל

זוהר

תרגום הזוהר

עשירים הם יוצאים מצד הזכר, (ומדת תפארת, שהוא המשפיע, פן העשירים הם המשפיעים) ומספרא דנוקבא מסכני, ומצד הנקבה (מדת המלכות) יוצאים העניים, (ויכמו שהיא מקבלת מתפארת, פן העניים הם המקבלים) כמה דאינון בשתופא חדא, כמו שהם הזכר ונקבה (זעיר ונוקביה) בשתפות אחת, וחם דא על דא ומרחם זה (זעיר) על זאת (מלכות), ויהיב דא לדא ונמיל ליה טיבו, ונותן זה (זעיר) לזאת (מלכות), וגומל לו חסד, הכי אצטרף בר נש לתתא

למחוי עתירא ומסכני בחבורא חדא, כמו כן צריך האדם למטה להיות עשיר ועני בחבור אחד, ולמיהב דא לדא, ולגמלא טובא דא לדא, ולתן זה לזה, ולגמול חסד זה לזה.

כתיב וירדו בדת הים וגומר, רוא דנן חמינן בספרא דשלמה מלכא, סוד זה ראינו בספרו של שלמה המלך, דכל מאן דחם על מסכני ברעותא דלכא, שכל מי שמרחם על העני בחפץ לב (ולא לשם התפארות), לא משתני דיוקניה לעלם מדיוקנא דאדם (הראשון), צורתו אינה משתנה לעולם מצורתו של אדם (דהינו שנשאר בו הצלם אלקים),

וכיון דדיוקנא דאדם אתרשים ביה, וכיון שצורתו של אדם נרשמה בו, שליט על כל

מוסר

עובר וכמוץ יסוער מגורן, וכעשן מארבה. נוצרת. ועל מי בטחת פי מרדת. ומדוע ימיה חרוצים וחייד קצוצים. וכל אשר יעבור עליך יום או לילה תחסר חלק מחלקי חייך, ובכל יום תקרב אל הקבר ותעוף בלי אבר, ומדוע לא זכרת כי עפר אתה ולא ידעת כי מן האדמה

נוצרת. ועל מי בטחת פי מרדת. ומדוע אתה נמהר ולא תעבר על לבך יום המר. יום אשר תאבד עצתך ונסרחה חכמתך. יום ידבק לשונך לחכיך. יום ישאוך על פתך וסבלוך. ועל ארץ תחתית ישליכוך. ועל כל מעשה יחשבוך. וכאבק תדכה

הלכה פסוקה

דבר שמברך עליו לאכלו או להריח בו מברכין לא על אוכל ולא על משקה עד צריך לאוחזו בימינו כשהוא מברך: ג אין שיביאוהו לפניו בירך ואחר כך הביאוהו

תרגום הוזהר

זוהר

ברִיּוֹן דְּעֻלְמָא בְּהֵוּא דְיוֹקְנָא, הוּא שׁוֹלֵט עַל כָּל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ הַצּוּרָה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, זְהוּ שְׁנַאֲמַר, וּמוֹרְאֲכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ, בְּלָהּוּ זְעִין וְדַחְלוֹן מִהֵוּא דְיוֹקְנָא דְאַתְרָשִׁים בֵּיהּ, כְּלָם רוּעֵדִים וּמְפַחְדִים מֵאוֹתָהּ הַצּוּרָה שְׁנַרְשְׁמָה בּוּ,

עַל כָּל בְּרִיּוֹן דְּעֻלְמָא בְּהֵוּא דְיוֹקְנָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ט') וּמוֹרְאֲכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְגוֹמֵר. בְּלָהּוּ זְעִין וְדַחְלוֹן מִהֵוּא דְיוֹקְנָא דְאַתְרָשִׁים בֵּיהּ.

בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא מַעְלִיא לְאַסְתְּלָקָא בְּרַ נֶשׁ בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְּאָדָם, מִפְּנֵי שְׁזָה הוּא מְצוּה חֲשׁוּבָה שְׂיִתְעַלֶּה הָאָדָם עַל יְדֵהּ לְהִיּוֹת בְּצוּרַת אָדָם (בְּצֻלָם אֱלֹקִים) עַל כָּל שְׂאָר פְּקוּדֵין, יוֹתֵר מִשְׂאָר כָּל הַמְצוּוֹת. מְנָא לֵן מֵאִין לְנוּ זְה, מְנַבְּכַדְנָצַר,

בְּגִין דְּדָא הוּא פְּקוּדָא מַעְלִיא לְאַסְתְּלָקָא בְּרַ נֶשׁ בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְּאָדָם, עַל כָּל שְׂאָר פְּקוּדֵין. מְנָא לֵן, מְנַבְּכַדְנָצַר. אִף עַל גַּב דְּחָלָם הֵוּא חֻלְמָא, כָּל זְמַנָּא דְּהוּה מִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ חֻלְמִיָּה. בִּיּוֹן דְּאִטִּיל עֵינָא בִּישָׂא דְלֹא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, מַה כְּתִיב (דניאל ד'), עוֹד מִלְתָּא בְּפוּם מְלָכָא וְגוֹמֵר, מִיַּד אֲשַׁתְּנִי דְיוֹקְנֵיהּ וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא.

אִף עַל גַּב דְּחָלָם הֵוּא חֻלְמָא, אִף עַל פִּי שְׁחָלָם אוֹתוֹ חֻלּוּם, שְׂיִהִיָּה נְטֵרַד מִבְּנֵי אָדָם שְׁבַע שָׁנִים וְתִשְׁתַּנָּה צוּרְתוֹ לְצוּרַת חַיָּה, כָּל זְמַנָּא דְּהוּה מִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ חֻלְמִיָּה, כָּל זְמַן שְׂהִיָּה חוֹנֵן עֲנִיִים לֹא שְׁכַן עֲלֵיו וְלֹא נִתְקִים חֻלּוּם, בִּיּוֹן דְּאִטִּיל עֵינָא בִּישָׂא דְלֹא לְמִיחֵן לְמַסְכְּנֵי, בִּיּוֹן שְׂהִטִּיל עֵין הָרַע שְׁלֹא לְחוֹנֵן לְעֲנִיִים, מַה כְּתִיב, עוֹד מִלְתָּא בְּפוּם מְלָכָא וְגוֹמֵר, מִיַּד אֲשַׁתְּנִי דְיוֹקְנֵיהּ וְאַטְרִיד מִן בְּנֵי נֶשָׂא, מִיַּד נִשְׁתַּנָּה צוּרְתוֹ לְצוּרַת חַיָּה, וְנְטֵרַד מִבְּנֵי אָדָם.

מוסר

וְאַשְׁף לֹא תִכְבֶּה. יוֹם תִּרְאֶה הַחֲשֻׁבוֹן עֲרוּךְ וְהַסְפָּר פְּתוּחַ וּמֵאֲזֵנֵי מִשְׁפָּט. וְכוּס תִּרְעֵלָה בְּיַד ה' שֵׁם תִּמְצָה שְׁמֵרִיָּה וְתִהְיֶה נִפְשָׁךְ בְּצִירִיָּה. וּמַה תְּשִׁיב עַל זְדוֹנוֹתֶיךָ. הֲלֹא אַז תִּרְאֶה פְּרִי מַעְלָלֶיךָ וְתִמְצָא גְמוּלָךְ. וְאֵלּוּ תִּמּוֹת כְּמוֹת הַבְּהֵמָה וְלֹא תִהְיֶה עֲתִיד לְתַת חֲשֻׁבוֹן, הִיָּה לָךְ לְשִׁמוּחַ בְּמוֹתֶךָ, אִף תִּלָּךְ לְמַר מְמוֹת וְלִמְקוֹם אוֹפֵל אֶרֶץ חוֹשֶׁף וְצִלְמוֹת, שֵׁם תְּפוּל עֲלֶיךָ אֵימָה וְתִכְסֶּךָ כְּלִימָה וְלִבּוֹשֶׁךָ גּוֹשׁ

הלכה פסוקה

לְפָנָיו צָרִיךְ לְכַרֵּךְ פַּעַם אַחֲרַת, אֲבָל מִי שְׁבִירָךְ עַל פִּירוֹת שְׁלִפְנָיו וְהִבִּיאוּ לוֹ יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ הַמִּין אוֹ מִמֵּין אַחֵר שְׁבִרְכָתוֹ כְּבִרְכַת הָרִאשׁוֹן אֵינּוּ צָרִיךְ לְכַרֵּךְ: ד נָטַל בְּיָדוֹ פְּרִי

בראשית ליום חמישי

זוהר

תרגום הזוהר

וּבְגִין כְּךָ, נַעֲשֶׂה אָדָם, כְּתִיב הַכָּא עֲשִׂיהָ, וּבְגִין כְּךָ, נַעֲשֶׂה אָדָם, וּמְשֹׁם זֶה נֹאמֵר נַעֲשֶׂה אָדָם, לְשׁוֹן עֲשִׂיהָ, כְּתִיב הַכָּא עֲשִׂיהָ, וּכְתִיב הֵתָם שֵׁם הָאִישׁ עֲמוּ הַיּוֹם בּוֹעֵז:

שַׁעֲשֶׂה עֲמָה צְדָקָה וְחֶסֶד כַּמְבָאָר שֵׁם) וּמְשֹׁם רְאִיָּה שְׁלִשׁוֹן עֲשִׂיהָ מְרַמֵּז עַל צְדָקָה.

מוסר

רְמָה וּיְזוּרָה עַל גּוֹפֶךָ גְּפָרִית לְבַלְתִּי הַשְּׂאִיר לָךְ שְׂרִיד הַלֵּא הַיּוֹם הַהוּא נוֹרָא וְאִיּוֹם. יוֹם אֲשֶׁר אֵין לוֹ פְּדִיוֹם. יוֹם תְּמַרְוֹר בְּבִכְיָה תְּאֲנִיָּה וְאֲנִיָּה. יוֹם חֲרָדָה וְצַעֲקָה. יוֹם שׁוֹאָה וְנֶאֱקָה. יוֹם מְסַפֵּד מֵר. יוֹם תְּעַרְוֶךָ אֲבָל מִשְׁמֵר מוֹל מִשְׁמֵר. יוֹם יַחֲרָה אִף הָאֵל וְקִנְאָתוֹ וְנִתְּכָה כְּאִשׁ חֲמָתוֹ. יוֹם יִרְבוּ הַמַּעֲצָבִים וְהַמְּכַאֲוִבִים. יוֹם יִהְיֶה כָּל אִישׁ יָדָיו עַל חֲלָצָיו. יוֹם יֵאבְדוּ כָּל חֲפָצָיו. יוֹם תֵּצֵא הַנְּשֵׁמָה וַיִּשְׁאָר

הַגּוֹף כְּכִלֵּי מְלֵא כְּלִימָה מוֹשְׁלָךְ כְּאֲבָן דּוֹמָם, וְאִתָּה בֵּין אָדָם עַל מִי תִּנּוֹס לְעַזְרָה אוֹ מִי יִהְיֶה עֲלֶיךָ סִתְרָה, הֵלֵא אֲזַ תֹּאמֵר אוֹי לִי מָה עֲשִׂיתִי, מִדּוּעַ דִּבַּר ה' בְּזִיתִי, וְאַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי פְּנִיתִי. וּבִמָּה אֶתְפַּסֶּה כִּי עָרוֹם אָנֹכִי. הַתְּקוּשׁשׁ וְהַתְּבוּשׁשׁ וְהַפְּלֵם מַחֲטָאֲתֶיךָ וְתַן תּוֹדָה לְאֱלֹהֶיךָ בְּעוֹד נִפְשֶׁךָ בְּגוֹפֶךָ וּבְטָרָם יַחֲשִׁכּוּ כְּכַבִּי נִשְׁפָּךְ. שׁוֹב יוֹם אֶחָד לְפָנַי מִיתְתֶּךָ הַחֲזוֹק בַּמוֹסֵר אֵל תִּרְף נְצִרָה כִּי הִיא חַיִּיךָ:

הלכה פסוקה

לְאֲכֹלוֹ וּבִירְךָ עָלָיו וְנִפְל מִדּוֹ וְנֶאֱבָד אוֹ נִמְאָם צְרִיד לְחֲזוֹר וּלְבָרֶךְ אִף עַל פִּי שֶׁהִיָּה מְאוֹתוֹ הַמִּין לְפָנָיו יוֹתֵר כְּשֶׁבָרֶךְ עַל הָרֵאשׁוֹן. וְצְרִיד לֹאמֵר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד עַל שְׁהוֹצִיא שֵׁם שָׁמַיִם לְבִטּוּלָה. וְאִם אָמַר כְּשֶׁנִּפְל בְּרוּךְ אִתָּה ה' וְלֹא אָמַר אֱלֹהֵינוּ יְסִיִּים וַיֹּאמֵר לְפָדְנִי חֲקִיד שִׁיחָה גְּרָאָה בְּקוֹרָא פְּסוּק:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת בראשית

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בהקדמה דף יד ע"ב)

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוֹנָם לְבִרְכָה, תִּלְתָּא אֵינּוֹן
לְגַרְמִיּוּהוּ, בִּישָׁא לְגַרְמִיּוּהוּ. חַד, מֵאֵן
דְּלֵיִיט גַּרְמִיּוּהוּ. תַּנְיִנָא, מֵאֵן דְּזָרִיק נְהָמָא אוֹ
פְּרוּרִין דְּאִית בְּהוּ בְּנִית. תִּלְתָּאָה, מֵאֵן דְּאֹקִיד
שְׂרָגָא בְּמַפְקָא דְּשַׁבְתָּא, עַד לָא מָטוּ יִשְׂרָאֵל

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוֹנָם לְבִרְכָה,
תִּלְתָּא אֵינּוֹן דְּנִרְמִין בִּישָׁא
לְגַרְמִיּוּהוּ, שְׁלֵשָׁה הֵם שְׁגוּרִים רְעָה
לְעַצְמָם, חַד, מֵאֵן דְּלֵיִיט גַּרְמִיּוּהוּ,
הָאָחַד, מִי שֶׁמְקַלֵּל אֶת עַצְמוֹ, תַּנְיִנָא,
מֵאֵן דְּזָרִיק נְהָמָא אוֹ פְּרוּרִין דְּאִית
בְּהוּ בְּנִית, הַשְּׁנִי, מִי שֶׁזֹּרֵק לְאַרְץ

לְחֵם אוֹ פְּרוּרִים שֵׁישׁ בְּהֵם בְּנִית, לְפִי שֶׁמְבַזֶּה אֶת הָאוֹכְלִים, אִף מִלְּמַעְלָה מוֹנְעִים מִמֶּנּוּ
שְׁפַע הַפְּרִנְסָה, תִּלְתָּאָה, מֵאֵן דְּאֹקִיד שְׂרָגָא בְּמַפְקָא דְּשַׁבְתָּא עַד לָא מָטוּ יִשְׂרָאֵל לְקַדוּשָׁא

מוסר

(מרגניתא דרבי מאיר)

אֲשֶׁרִי מִי שִׁירָאָתוּ עַל פְּנִיּוֹ. אֲשֶׁרִי עֲנִיּוֹ. אֲשֶׁרִי הַמְּשַׁבְּחִים אוֹתוֹ הַמּוֹנִיּוֹ.
הַנְּשָׁמֵר מִעֲוִנוֹ. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁהוּא אֲשֶׁרִי מִי שֶׁהוּא שֶׁפֶל בְּעֵינָיו. אֲשֶׁרִי מִי

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן ר"ן)

א וְיִשְׁפִּים בְּבִקְרַת בְּיוֹם שֵׁשִׁי לְהַכִּין צִרְכֵי לְשִׁמְשׁוֹ וְיִשְׁתַּדֵּל לְהַכִּין בְּעַצְמוֹ שׁוֹם דְּבָר
שֶׁבֶת וְאֶפִּילוּ יֵשׁ לוֹ כְּמֵה עֲבָדִים לְצִרְכֵי שֶׁבֶת פְּדִי לְכַבְדּוֹ. כִּי רַב חֶסֶדָא

זוהר

תרגום הזוהר

דְּסַדְרָא, הַשְּׁלִישִׁי, מִי שְׁמַדְלִיק הַנּוֹר
בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת לְפָנֵי שְׁהַגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל
לְאִמִּירַת קְדוּשַׁה דְּסַדְרָא (שְׁבִתוּף וְאַתָּה
קְדוּשׁ יוֹשֵׁב וְגו'), דְּגָרִים לְנוֹרָא דְּגִיְהִנְנָם
לְאִדְלָקָא בְּהַאי נוֹרָא עַד לֹא מְטָא
וּמְנִיחֵו, שְׁגוֹרָם לְהַבְעִיר אֵשׁ שֶׁל
גִּיְהִנְנָם בְּאוֹתוֹ הָאֵשׁ (שְׁהַדְלִיק הוּא)
עַד שְׁלֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן.

דְּחַד דְּוִכְתָּא אִית בְּגִיְהִנְנָם לְאִינוּן
דְּקָא מַחְלָלֵי שַׁבְּתוֹת, שְׁמַקּוּם אֶחָד
יֵשׁ בְּגִיְהִנְנָם לְאוֹתָם שְׁהִיוּ מַחְלָלֵי
שַׁבַּת, וְאִינוּן דְּעַנּוּשֵׁין בְּגִיְהִנְנָם לְיִמִּין
לִיה לְהַאי דְּאוּקִיד שְׁרָגָא עַד דְּלֹא
מְטָא זְמַנִּיה, וְאוֹתָם שְׁנַעֲנֵשִׁים
בְּגִיְהִנְנָם מְקַלְלִים לְזָה שְׁהַדְלִיק הַנּוֹר

עַד שְׁלֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן (שְׁגוֹרָם בְּמַעֲשֵׂיו לְהַדְלִיק אֵשׁ שֶׁל גִּיְהִנְנָם לְפָנֵי זְמַנּוֹ). וְאַמְרֵי לִיה, וְאוֹמְרִים
לוֹ (קְלָלוֹת שֶׁבְּפִסּוּקִים הָאֵלֶּה), הִנֵּה ה' מְטַלְטֵלְךָ מִלְטֵלְהָ גֹבֵר וְגוֹמֵר, צָנוּף יִצְנַפְּךָ צְנַפְּהָ בְּדוּרָה,
(הָאוֹיְבִים יִקְיַפּוּךָ כְּמוֹ צָנוּף הַמְּקִיף אֶת הָרֹאשׁ, וְתִהְיֶה נִזְרֵךְ כְּכַדּוּר בְּכַף הַקָּלַע), אֶל אֶרֶץ רַחֲבַת יָדַיִם
(שְׁתַּלְּךָ בְּגִלוֹת), בְּגִין דְּלֹא יָאוֹת הוּא לְאִדְלָקָא נוֹרָא בְּדַ נְפִיק שַׁבְּתָא עַד דְּמַבְדְּלֵי יִשְׂרָאֵל
בְּצִלוֹתָא וּמַבְדְּלֵי עַל כְּפָא, מְפָנֵי שְׁאִין רְאוּי לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת עַד שִׁיבְדִילוּ יִשְׂרָאֵל
בְּתַפְלָה, וְעַל הַכּוֹס בְּגִין דְּעַד הַחוּא זְמַנָּא שַׁבַּת עֲדִיין הוּא, וְקְדוּשָׁא דְּשַׁבַּת שְׁלִיט עַלְנָא,
מְפָנֵי שְׁעַד אוֹתוֹ הַזְּמַן הוּא שַׁבַּת, וְקִדְשַׁת הַשַּׁבַּת שׁוֹלְטַת עַלְנֵינוּ.

מוסר

שְׁמַטָּה אֲזַנְיוּ לְשְׁמוֹעַ דְּבְרֵי תוֹרָה. אֲשֶׁרִי
הַשׁוֹמֵעַ דְּבְרֵי תוֹרָה בְּכָל יוֹם. תוֹרַת ה'
תְּמִימָה עוֹמְדַת לְפָנֵי הָאָדָם בְּשַׁעֲהָ שְׁהוּא
עוֹסֵק בְּמַשְׁנֵתוֹ וְאוֹמְרַת ה' עִמָּךְ גְּבוּר
הַחֵיל הִנֵּה בְּאִתִּי לְלַמְדָךְ עַל כֵּן יִצְאֵתִי

הלכה פסוקה

הָיָה מִחֲתוּךָ הִנֵּךְ רַק רַק וְרַפָּה וְרַב יוֹסֵף הָאֵשׁ וְרַב נַחְמָן הָיָה מְתַקֵּן תְּפִיִּת וּמְכַנֵּים
הָיוּ מְבַקְעִין עֲצִים וְרַבֵּי זִירָא הָיָה מְדַלֵּיק בָּלִים הַצְּרִיכִים לְשַׁבַּת וּמְפַנֵּה כְּלֵי הַחֹל,

תרגום הזוהר

זוהר

ובשעתא דמבדילין על כפא ובעת שמבדילין על הכוס, כל אינון חילין וכל אינון משרין דאתמנן על ימי דחול, כל אותם הצבאות העליונים וכל אותם המחנות שממנים על ימות החול, כל חד וחד יתוב לאתריה ולפולחניה דאתמני עליה, כל אחד ישוב למקומו ולעבודתו שממנה עליו. בגין דכד עאל שבתא ואתקדש יומא, קדש אתער ושלטי בעלמא, מפני שכאשר נכנס השבת ונתקדש היום, הקדש (הקדשה) מתעורר ושלט בעולם, וחול אתעדי משלמנותא דיליה, והחול מוסר מהשלטון שלו, ועד שעתא דנפיק

ובשעתא דמבדילין על כפא, כל אינון חילין, וכל אינון משרין דאתמנן על יומי דחול, כל חד וחד יתוב לאתריה ולפולחניה דאתמני עליה. בגין דכד עאל שבתא ואתקדש יומא, קדש אתער ושלטי בעלמא, וחול אתעדי משלמנותא דיליה, ועד שעתא דנפיק שבתא, לא תייבין לאתרייהו. ואף על גב דנפק שבתא, לא תייבין לאתרייהו, עד זמנא דאמרי ישראל פרוף אתה יי המבדיל בין קדש לחול. כדון קדש אסתלק, ומשרין דאתמניאו על יומי דחול מתערין, ותייבין לאתרייהו כל חד וחד על מטריה דאתפקד עליה.

שבתא לא תייבין לאתרייהו, ועד שעת יציאת השבת אינם חוזרים למקומם, ואף על גב דנפק שבתא, ואף על פי שהשבת כבר יצאה, לא תייבין לאתרייהו עד זמנא דאמרי ישראל פרוף אתה ח' המבדיל בין קדש לחול, אינם חוזרים עוד למקומם, עד השעה שישארא אמרים ברפת ההבדלה כדון קדש אסתלק, אז קדש מתעלה, ומשרין דאתמניאו על יומי דחול מתערין, ומחנות שנתמנו על ימי החול מתעוררים, ותייבין לאתרייהו, כל חד וחד על מטריה דאתפקיד עליה, וחוזרים למקומם, כל אחד ואחד על משמרתו אשר הפקד עליו.

מוסר

וברח מן השררה. ותייה תמיד בהכנעה וקרא אל אלהיך תמיד פי הוא ירגיעך וישביעך ויניח לך. וזכור שאתה טפה סרוחה מזומן לעפר ושיחה לכן התרחק מן המנוחה ועבוד אלהיך בשמחה. ויהיה לך לחמלה פי הדרך שחונחה. ויהיה לך למשאת וארוחה. אם את הדבר הזה תעשה לך יאיר פנוגהים וצוף אלהים פי אם תעבוד אלהיך באהבה וחבה. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא:

הלכה פסוקה

ומהם ילמד כל אדם ולא יאמר לא אפגום כבודי פי זה הוא כבודו שמכבד השבת. (הגה) ויש להשחיו הספין בערב שבת פי זהו מכבוד השבת שמכין עצמו לאכילה: ב ירבה בפשר ויין ומגדנות כפי יכלתו:

